

Republika Hrvatska
Općinski sud u Zadru
Zadar, Ulica plemića Borelli 9

Poslovni broj: P-779/2026-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zadru, po sucu Marku Baraki, na temelju prijedloga više sudske savjetnice Dore Papić, u pravnoj stvari tužiteljice Ivane Gerbin iz Zadra, Antuna Barca 71, OIB:06920612464, zastupana po punomoćniku Antoniu Vedriću, odvjetniku sa sjedištem u Zadru, Polačišće 1, protiv tuženice Hrvatske poštanske banke d.d, OIB:87939104217, sa sjedištem u Zagrebu, Jurišićeva ulica 4, zastupane po zakonskom zastupniku Marku Badurini, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 1. srpnja 2026., u nazočnosti punomoćnika tužiteljice, na ročištu određenom radi objave presude, 24. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., OIB:87939104217, Zagreb, Jurišićeva ulica 4, isplatiti tužiteljici IVANI GERBIN, OIB:06920612464, Zadar, Antuna Barca 7 A, novčani iznos od 1.501,19 eura / 11.310,72 kuna, zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku na dio tog iznosa, i to:

- na iznos od 0,29 eura / 2,19 kn počevši od 01.06.2006.g. do isplate,
- na iznos od 1,26 eura / 9,49 kn počevši od 01.07.2006.g. do isplate,
- na iznos od 1,58 eura / 11,90 kn počevši od 01.08.2006.g. do isplate,
- na iznos od 0,53 eura / 3,96 kn počevši od 01.09.2006.g. do isplate,
- na iznos od 0,64 eura / 4,84 kn počevši od 02.10.2006.g. do isplate,
- na iznos od 0,95 eura / 7,19 kn počevši od 02.11.2006.g. do isplate,
- na iznos od 1,47 eura / 11,04 kn počevši od 01.12.2006.g. do isplate,
- na iznos od 2,75 eura / 20,72 kn počevši od 02.01.2007.g. do isplate,
- na iznos od 3,64 eura / 27,41 kn počevši od 01.02.2007.g. do isplate,
- na iznos od 3,25 eura / 24,46 kn počevši od 01.03.2007.g. do isplate,
- na iznos od 3,55 eura / 26,72 kn počevši od 02.04.2007.g. do isplate,
- na iznos od 5,37 eura / 40,47 kn počevši od 02.05.2007.g. do isplate,
- na iznos od 6,56 eura / 49,46 kn počevši od 01.06.2007.g. do isplate,
- na iznos od 7,47 eura / 56,26 kn počevši od 02.07.2007.g. do isplate,
- na iznos od 6,98 eura / 52,62 kn počevši od 01.08.2007.g. do isplate,
- na iznos od 6,39 eura / 48,15 kn počevši od 01.09.2007.g. do isplate,
- na iznos od 8,00 eura / 60,30 kn počevši od 01.10.2007.g. do isplate,
- na iznos od 8,17 eura / 61,55 kn počevši od 02.11.2007.g. do isplate,
- na iznos od 7,00 eura / 52,71 kn počevši od 01.12.2007.g. do isplate,
- na iznos od 6,86 eura / 51,72 kn počevši od 02.01.2008.g. do isplate,

- na iznos od 4,72 eura / 35,56 kn počevši od 01.02.2008.g. do isplate,
- na iznos od 2,73 eura / 20,59 kn počevši od 01.03.2008.g. do isplate,
- na iznos od 0,95 eura / 7,14 kn počevši od 01.04.2008.g. do isplate,
- na iznos od 4,83 eura / 36,42 kn počevši od 02.05.2008.g. do isplate,
- na iznos od 6,13 eura / 46,21 kn počevši od 02.06.2008.g. do isplate,
- na iznos od 4,38 eura / 32,98 kn počevši od 01.07.2008.g. do isplate,
- na iznos od 7,17 eura / 54,06 kn počevši od 01.08.2008.g. do isplate,
- na iznos od 6,76 eura / 50,95 kn počevši od 01.09.2008.g. do isplate,
- na iznos od 4,49 eura / 33,82 kn počevši od 01.10.2008.g. do isplate,
- na iznos od 6,28 eura / 47,33 kn počevši od 03.11.2008.g. do isplate,
- na iznos od 1,78 eura / 13,38 kn počevši od 01.12.2008.g. do isplate,
- na iznos od 8,31 eura / 62,58 kn počevši od 02.01.2009.g. do isplate,
- na iznos od 9,55 eura / 71,94 kn počevši od 02.02.2009.g. do isplate,
- na iznos od 10,46 eura / 78,81 kn počevši od 02.03.2009.g. do isplate,
- na iznos od 8,83 eura / 66,52 kn počevši od 01.04.2009.g. do isplate,
- na iznos od 8,47 eura / 63,83 kn počevši od 02.05.2009.g. do isplate,
- na iznos od 6,55 eura / 49,37 kn počevši od 01.06.2009.g. do isplate,
- na iznos od 4,09 eura / 30,79 kn počevši od 01.07.2009.g. do isplate,
- na iznos od 4,94 eura / 37,22 kn počevši od 01.08.2009.g. do isplate,
- na iznos od 6,19 eura / 46,62 kn počevši od 01.09.2009.g. do isplate,
- na iznos od 4,77 eura / 35,93 kn počevši od 01.10.2009.g. do isplate,
- na iznos od 4,47 eura / 33,71 kn počevši od 02.11.2009.g. do isplate,
- na iznos od 6,69 eura / 50,43 kn počevši od 01.12.2009.g. do isplate,
- na iznos od 8,67 eura / 65,36 kn počevši od 02.01.2010.g. do isplate,
- na iznos od 10,19 eura / 76,76 kn počevši od 01.02.2010.g. do isplate,
- na iznos od 9,82 eura / 74,01 kn počevši od 01.03.2010.g. do isplate,
- na iznos od 13,52 eura / 101,87 kn počevši od 01.04.2010.g. do isplate,
- na iznos od 12,39 eura / 93,35 kn počevši od 03.05.2010.g. do isplate,
- na iznos od 14,32 eura / 107,91 kn počevši od 01.06.2010.g. do isplate,
- na iznos od 23,59 eura / 177,71 kn počevši od 01.07.2010.g. do isplate,
- na iznos od 21,32 eura / 160,67 kn počevši od 02.08.2010.g. do isplate,
- na iznos od 29,23 eura / 220,22 kn počevši od 01.09.2010.g. do isplate,
- na iznos od 25,22 eura / 189,99 kn počevši od 01.10.2010.g. do isplate,
- na iznos od 21,62 eura / 162,88 kn počevši od 02.11.2010.g. do isplate,
- na iznos od 31,95 eura / 240,70 kn počevši od 01.12.2010.g. do isplate,
- na iznos od 37,52 eura / 282,69 kn počevši od 03.01.2011.g. do isplate,
- na iznos od 32,42 eura / 244,27 kn počevši od 01.02.2011.g. do isplate,
- na iznos od 33,05 eura / 248,98 kn počevši od 01.03.2011.g. do isplate,
- na iznos od 30,80 eura / 232,05 kn počevši od 01.04.2011.g. do isplate,
- na iznos od 33,37 eura / 251,46 kn počevši od 02.05.2011.g. do isplate,
- na iznos od 41,50 eura / 312,66 kn počevši od 01.06.2011.g. do isplate,
- na iznos od 43,66 eura / 328,95 kn počevši od 01.07.2011.g. do isplate,
- na iznos od 57,08 eura / 430,06 kn počevši od 01.08.2011.g. do isplate,
- na iznos od 52,84 eura / 398,14 kn počevši od 01.09.2011.g. do isplate,
- na iznos od 44,48 eura / 335,17 kn počevši od 01.10.2011.g. do isplate,
- na iznos od 44,66 eura / 336,52 kn počevši od 02.11.2011.g. do isplate,
- na iznos od 43,95 eura / 331,12 kn počevši od 01.12.2011.g. do isplate,
- na iznos od 47,74 eura / 359,71 kn počevši od 02.01.2012.g. do isplate,
- na iznos od 48,59 eura / 366,08 kn počevši od 01.02.2012.g. do isplate,
- na iznos od 50,46 eura / 380,17 kn počevši od 01.03.2012.g. do isplate,

- na iznos od 48,80 eura / 367,70 kn počevši od 02.04.2012.g. do isplate,
 - na iznos od 49,48 eura / 372,77 kn počevši od 02.05.2012.g. do isplate,
 - na iznos od 50,46 eura / 380,22 kn počevši od 01.06.2012.g. do isplate,
 - na iznos od 49,40 eura / 372,19 kn počevši od 02.07.2012.g. do isplate,
 - na iznos od 49,49 eura / 372,88 kn počevši od 01.08.2012.g. do isplate,
 - na iznos od 48,50 eura / 365,46 kn počevši od 01.09.2012.g. do isplate,
 - na iznos od 46,68 eura / 351,73 kn počevši od 01.10.2012.g. do isplate,
 - na iznos od 48,90 eura / 368,47 kn počevši od 02.11.2012.g. do isplate,
 - na iznos od 49,71 eura / 374,54 kn počevši od 01.12.2012.g. do isplate,
 - na iznos od 49,39 eura / 372,11 kn počevši od 02.01.2013.g. do isplate,
 - na iznos od 46,15 eura / 347,69 kn počevši od 01.02.2013.g. do isplate,
 - na iznos od 48,39 eura / 364,62 kn počevši od 01.03.2013.g. do isplate,
 - na iznos od 48,91 eura / 368,49 kn počevši od 02.04.2013.g. do isplate,
 - na iznos od 40,03 eura / 301,58 kn počevši od 01.05.2013.g. do isplate,
- sve po stopi utvrđenoj člankom 29. ZOO-a, u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., OIB:87939104217, Zagreb, Jurišićeva ulica 4, isplatiti tužiteljici IVANI GERBIN, OIB:06920612464, Zadar, Antuna Barca 7 A, novčani iznos od 318,27 eura / 2.398,04 kuna, zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku na dio tog iznosa, i to:

- na iznos od 1,05 eura / 7,90 kn počevši od 01.04.2008.g. do isplate,
- na iznos od 1,02 eura / 7,67 kn počevši od 02.05.2008.g. do isplate,
- na iznos od 1,01 eura / 7,59 kn počevši od 02.06.2008.g. do isplate,
- na iznos od 1,02 eura / 7,70 kn počevši od 01.07.2008.g. do isplate,
- na iznos od 1,00 eura / 7,53 kn počevši od 01.08.2008.g. do isplate,
- na iznos od 1,00 eura / 7,56 kn počevši od 01.09.2008.g. do isplate,
- na iznos od 1,02 eura / 7,69 kn počevši od 01.10.2008.g. do isplate,
- na iznos od 1,11 eura / 8,33 kn počevši od 03.11.2008.g. do isplate,
- na iznos od 1,04 eura / 7,85 kn počevši od 01.12.2008.g. do isplate,
- na iznos od 2,97 eura / 22,35 kn počevši od 02.01.2009.g. do isplate,
- na iznos od 2,99 eura / 22,54 kn počevši od 02.02.2009.g. do isplate,
- na iznos od 3,01 eura / 22,69 kn počevši od 02.03.2009.g. do isplate,
- na iznos od 2,98 eura / 22,43 kn počevši od 01.04.2009.g. do isplate,
- na iznos od 2,97 eura / 22,37 kn počevši od 02.05.2009.g. do isplate,
- na iznos od 2,93 eura / 22,07 kn počevši od 01.06.2009.g. do isplate,
- na iznos od 2,88 eura / 21,69 kn počevši od 01.07.2009.g. do isplate,
- na iznos od 2,90 eura / 21,82 kn počevši od 01.08.2009.g. do isplate,
- na iznos od 2,92 eura / 22,02 kn počevši od 01.09.2009.g. do isplate,
- na iznos od 4,69 eura / 35,30 kn počevši od 01.10.2009.g. do isplate,
- na iznos od 4,68 eura / 35,23 kn počevši od 02.11.2009.g. do isplate,
- na iznos od 4,75 eura / 35,79 kn počevši od 01.12.2009.g. do isplate,
- na iznos od 4,82 eura / 36,29 kn počevši od 02.01.2010.g. do isplate,
- na iznos od 4,87 eura / 36,67 kn počevši od 01.02.2010.g. do isplate,
- na iznos od 4,86 eura / 36,58 kn počevši od 01.03.2010.g. do isplate,
- na iznos od 4,98 eura / 37,52 kn počevši od 01.04.2010.g. do isplate,
- na iznos od 4,94 eura / 37,23 kn počevši od 03.05.2010.g. do isplate,
- na iznos od 5,01 eura / 37,72 kn počevši od 01.06.2010.g. do isplate,

- na iznos od 5,32 eura / 40,07 kn počevši od 01.07.2010.g. do isplate,
- na iznos od 5,24 eura / 39,50 kn počevši od 02.08.2010.g. do isplate,
- na iznos od 5,51 eura / 41,50 kn počevši od 01.09.2010.g. do isplate,
- na iznos od 5,37 eura / 40,48 kn počevši od 01.10.2010.g. do isplate,
- na iznos od 5,25 eura / 39,57 kn počevši od 02.11.2010.g. do isplate,
- na iznos od 5,60 eura / 42,19 kn počevši od 01.12.2010.g. do isplate,
- na iznos od 5,79 eura / 43,60 kn počevši od 03.01.2011.g. do isplate,
- na iznos od 5,62 eura / 42,31 kn počevši od 01.02.2011.g. do isplate,
- na iznos od 5,64 eura / 42,47 kn počevši od 01.03.2011.g. do isplate,
- na iznos od 5,56 eura / 41,90 kn počevši od 01.04.2011.g. do isplate,
- na iznos od 5,65 eura / 42,55 kn počevši od 02.05.2011.g. do isplate,
- na iznos od 5,92 eura / 44,61 kn počevši od 01.06.2011.g. do isplate,
- na iznos od 5,99 eura / 45,16 kn počevši od 01.07.2011.g. do isplate,
- na iznos od 6,45 eura / 48,56 kn počevši od 01.08.2011.g. do isplate,
- na iznos od 6,30 eura / 47,49 kn počevši od 01.09.2011.g. do isplate,
- na iznos od 6,02 eura / 45,37 kn počevši od 01.10.2011.g. do isplate,
- na iznos od 6,03 eura / 45,42 kn počevši od 02.11.2011.g. do isplate,
- na iznos od 6,00 eura / 45,23 kn počevši od 01.12.2011.g. do isplate,
- na iznos od 6,13 eura / 46,20 kn počevši od 02.01.2012.g. do isplate,
- na iznos od 6,16 eura / 46,41 kn počevši od 01.02.2012.g. do isplate,
- na iznos od 6,22 eura / 46,88 kn počevši od 01.03.2012.g. do isplate,
- na iznos od 6,17 eura / 46,46 kn počevši od 02.04.2012.g. do isplate,
- na iznos od 6,19 eura / 46,64 kn počevši od 02.05.2012.g. do isplate,
- na iznos od 6,22 eura / 46,89 kn počevši od 01.06.2012.g. do isplate,
- na iznos od 6,19 eura / 46,62 kn počevši od 02.07.2012.g. do isplate,
- na iznos od 6,19 eura / 46,64 kn počevši od 01.08.2012.g. do isplate,
- na iznos od 6,16 eura / 46,39 kn počevši od 01.09.2012.g. do isplate,
- na iznos od 6,10 eura / 45,93 kn počevši od 01.10.2012.g. do isplate,
- na iznos od 6,17 eura / 46,49 kn počevši od 02.11.2012.g. do isplate,
- na iznos od 6,20 eura / 46,70 kn počevši od 01.12.2012.g. do isplate,
- na iznos od 6,19 eura / 46,61 kn počevši od 02.01.2013.g. do isplate,
- na iznos od 6,08 eura / 45,79 kn počevši od 01.02.2013.g. do isplate,
- na iznos od 6,15 eura / 46,36 kn počevši od 01.03.2013.g. do isplate,
- na iznos od 6,17 eura / 46,49 kn počevši od 02.04.2013.g. do isplate,
- na iznos od 36,95 eura / 278,43 kn počevši od 01.05.2013.g. do isplate,

sve po stopi utvrđenoj člankom 29. ZOO-a, u roku od 15 dana."

III. Nalaže se tuženici da nadoknadi tužitelju troškove postupka u iznosu od 2.65,44 , EUR sa zateznim kamatama koje teku od presuđenja do isplate po stopi propisanoj čl. 29. ZOO i to uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi podnesenoj ovome sudu dana 4. listopada 2021. navodi da je s tuženikom, ranije Volksbank d.d., dana 09. svibnja 2006. godine sklopila Ugovor o kreditu broj: 350124, potvrđen od strane javnog bilježnika Vere Marčina iz Zadra dana 10. svibnja 2006. godine pod brojem OU-358/06-1 (u daljnjem tekstu: Ugovor), kojim Ugovorom je imenovanoj odobren kredit u iznosu od 14.732,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za devize važećem na dan isplate, da je člankom 2. Ugovora (KAMATNA STOPA) ugovorena kamatna stopa u iznosu od 5,99% godišnje, s tim da je kamatna stopa promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama tuženika, te kako se ista obračunava i naplaćuje na sva dospjela, a neplaćena potraživanja od prvog dana nakon dospijeca do dana naplate, da je Člankom 4. Ugovora (VALUTNA KLAUZULA) određeno je kako se kredit ugovora u valuti, a isplaćuje u kunskoj protuvrijednosti, da tužiteljica je predmetni kredit otplatila u svibnju 2013. godine, da prilikom zaključenja Ugovora tuženik nije pružio tužiteljici dovoljno informacija i obavijesti o rizicima vezanim uz zaključenje ugovora o kreditu ugovaranjem valutne klauzule u CHF, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na koji način je postupio protivno odredbama članaka 81., 82. i 90. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora, slijedom čega tužitelj smatra kako se u konkretnom slučaju radi o nepoštenim i ništetnim odredbama Ugovora, a koje shvaćanje je uostalom zauzeo i VTS u svojoj odluci PŽ6632/2017 od 14. lipnja 2018. godine. Nadalje se u tužbi navodi da se kamatna stopa se tijekom otplate kredita više puta mijenjala na štetu tužiteljice, i to jednostranim odlukama tuženika o čemu tužiteljica također nije bila obaviještena, niti se prilikom sklapanja Ugovora s tužiteljicom pojedinačno pregovaralo o odredbi prema kojoj je redovna kamatna stopa tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a niti je tužiteljici uručena kakva daljnja dokumentacija o načinu obračuna kamatne stope ili slično, da je odredba o promjeni kamatne stope ključna ugovorna odredba jer su predmet i cijena bitni sastojci ugovora, a putem ove ugovorne odredbe tuženik je potpuno izbjegao utjecaj druge ugovorne strane – tužiteljice na cijenu (kamate), obzirom je ista bila ovisna isključivo o odluci jednog ugovaratelja – tuženika, bez da su istodobno precizno određeni uvjeti promijenjivosti, da su navedene odredbe su na taj način nesporno uzrokovale neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, jer je bila u situaciji da joj je vjerovnik jednostrano određivao obvezu koju promjenu nije mogla predvidjeti, a pravilnost promjene niti provjeriti, jer nije bilo nikakvih egzaktnih kriterija. Tužiteljica da stoga smatra kako se u konkretnom slučaju radi o nepoštenim, odnosno ništetnim odredbama Ugovora, osim u dijelu u kojem je visina kamatne stope određena na dan sklapanja Ugovora (5,99% godišnje), imajući u vidu odredbe članka 87. i 102. ZZP-a koji je u vrijeme sklapanja Ugovora bio na snazi, odnosno odredbe članka 47. i 50. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01, u daljnjem tekstu: ZOO), koji je također bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora. Naprijed navedeno pravno shvaćanje je u bitnom zauzeo i VTS u svojoj odluci PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. godine, da je svako povećanje anuiteta do kojeg je došlo temeljem naprijed navedenih ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi prouzročilo stjecanje bez osnove na strani tuženika slijedom čega tužiteljica, pozivom na odredbe članka 210. i 214. ZOO-a, potražuje od tuženika povrat svih iznosa koje je preplatila temeljem povećanog tečaja i povećane kamatne stope, odnosno razliku između terećenja za ukupan iznos anuiteta izvršenih

od strane tuženika u odnosu na terećenja kakva su trebala biti bez promjene tečaja (po početnom tečaju: 1 CHF = 4,708700 HRK) i bez mijenjanja kamatne stope (po početnoj kamatnoj stopi - 5,99 % godišnje). U odnosu na navedeno tužiteljica uz tužbu prilaže financijsko vještačenje stalnog sudskog vještaka za financije računovodstvo i financije Petar Bajlo, mag. oec. od 01. srpnja 2021. godine te predlaže u cijelosti usvojiti tužbu i tužbeni zahtjev.

2. Tuženica u odgovoru na tužbu navodi da prije upuštanja u raspravljanje o biti ovog spora, prigovara mjesnoj nadležnosti Općinskog suda u Zadru, zbog sporazumno ugovorene mjesne nadležnosti suda u Zagrebu, da je člankom 11.3. Ugovora o kreditu br. 350124, sklopljenog 9.5.2006. (dalje u tekstu „Ugovor o kreditu“ ili „Ugovor“) ugovorena nadležnost suda u Zagrebu za sve sporove iz tog Ugovora. Zakon o parničnom postupku (NN 53/1991 - 89/2014, dalje u tekstu kao: „ZPP“) dozvoljava odredbom sadržanom u čl. 70. strankama prorogaciju mjesne nadležnosti, osim ako zakonom nije određena isključiva mjesna nadležnost., da tuženik ovim putem, dodatno pojašnjava navode nepostojanja mjesne nenadležnosti suda iz naslova, te u tom pravcu dostavlja i dodatnu sudsku praksu. Naime, ugovor o prorogaciju, odnosno sporazum o mjesnoj nadležnosti (*arg. ex. čl. 70. ZPP-a*) ujedno je i ugovor o isključivanju zakonom određene nadležnosti. Sukladno gore citiranom teoretskom dijelu teksta, identično pravno shvaćanje prisutno je i u sudskoj praksi, izraženoj u odluci Županijskog suda u Varaždinu broj GŽ-409/09-2 od 29. travnja 2009. Tuženik također dostavlja odluku Vrhovnog suda RH broj Gr1 238/12-2 od 2. travnja 2012. prema kojoj postojanje sporazuma o mjesnoj nadležnosti determinira mjesno nadležan sud u prvom stupnju. Nadalje, tužitelj ničim nije potkrijepio svoje tvrdnje da je ugovor sklopljen na unaprijed formuliranom obrascu te da se o mjesnoj nadležnosti nije pojedinačno pregovaralo, a s obzirom da tužitelj nije dokazao postojanje isključive mjesne nadležnosti drugog suda, tuženik predlaže naslovnom sudu da se oglasi mjesno nenadležnim za suđenje u ovom predmetu te da dostavi predmet na postupanje stvarno nadležnom sudu u Zagrebu. Prije upuštanja u raspravljanje o osnovi tužbenog zahtjeva, tuženik stavlja prigovor zastare ističući da je tužitelj je predmetni parnični postupak pokrenuo tek 5.10.2021. pa tuženik prigovara zastari utuženih iznosa i to s nekoliko različitih osnova sukladno Zakonu o obveznim odnosima, da ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjiv je zastarni rok iz odredbe članka 230. ZOO-a, koji propisuje da tražbine za naknadu štete zastarijevaju za 3 godine od kada je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju u roku od 5 godina od kada je šteta nastala. Iako tužitelj nije dokazao osnovu tužbenog zahtjeva, a uzevši u obzir činjenicu da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 2006., za očekivati je da je i subjektivni i objektivni rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih anuiteta protekao, da ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjiv bi bio zastarni rok iz odredbe članka 226. ZOO-a koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za 3 godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik ističe i da se kod predmetnog ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su tuženiku plaćani kao anuiteti. Stoga sukladno članku 226. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja, da bi lijedom navedenog, bilo nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem rok, da ako bi se zbog utvrđenja ništetnosti utvrdilo da se pak radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla, da je takvo je stajalište izraženo i u sudskoj

praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011, da zaključno, o kojoj god pravnoj kvalifikaciji bi se u predmetnom slučaju radilo, zastara je svakako nastupila za većinu pojedinačnih potraživanja tužitelja. Unatoč tome, tuženik će se u nastavku opreza radi očitovati i na ostale navode tužitelja, pa tuženik nadalje navodi da u ovom sporu nema mjestu preslikavanju utvrđenja iz parnice „Potrošač“ jer je u toj parnici utvrđivana tek apstraktna pravna zaštita, čiji učinci se ne mogu neposredno primijeniti na pojedini ugovorni odnos, nego se u tom odnosu tek treba izvesti dokazivanje jesu li utvrđenja iz parnice „Potrošač“ i na koji način primjenjiva u pojedinačnom slučaju, da nije pravno osnovano niti životno logično da se, primjera radi, osoba sa visokom stručnom, npr. diplomirani ekonomist ili pravnik, odnosno pojedinac koji je prethodno koristio usluge i proizvode iz bankarskog ili financijskog sektora kao što su štednja, drugi krediti, ulaganja i slično, a koji bi bili korisnici kredita koji po svojim osnovnim obilježjima odgovaraju kreditima koji su bili predmet Parnice Potrošač (CHF valutna klauzula i jednostrano promjenjiva kamatna stopa), poziva na utvrđenja iz Presude VTS-a tvrdeći da mu odredbe o valutnoj klauzuli ili promjenjivoj kamatnoj stopi nisu bile razumljive, da takav hipotetski potrošač, iako sklapa ugovor za svrhu koja je izvan njegove profesionalne djelatnosti (potrošački ugovor), nije zato lišen životnog znanja i iskustva, kao ni cjelokupnog znanja i iskustva koje je on stekao radeći u svojoj struci, da je načelo zaštite potrošača i njenih dosega potrebno je promotriti kritički, dakle, u svakom pojedinom sporu je potrebno dokazati postojanje svih onih pretpostavki na kojima je zasnovana Presuda VTS-a, da je takav stav zauzeo je i Županijski sud u Puli, u presudi GŽ-311/2018 od 3. rujna 2018., u kojoj je našao relevantnom okolnost da je tamo tužitelj *„... osoba koja ima visoku ekonomsku naobrazbu i bavi se financijskim poslovanjem, ...“*, odnosno utvrđivao je da li u konkretnom slučaju ima mjesta primjeni utvrđenjima iz Parnice Potrošač, da drugostupanjski sud praktično u cijeloj presudi problematizira činjenicu da je tužitelju bilo jasno što je ugovarao te da se ne može tretirati kao prosječni potrošač obzirom da je ekonomske naobrazbe, da je takvom praksom sud je dao do znanja da u svakom pojedinačnom sporu ima mjesta utvrđivanju primjenjivosti načela zaštite apstraktnog (prosječnog) potrošača na konkretnog potrošača. Sve i kada bi presuda iz Parnice Potrošač bila primjenjiva, niti tada nema mjesta izravnoj primjeni Presude VTS-a i automatskoj vezanosti ovog suda utvrđenjima iz Presude VTS-a, da tuženica u odgovoru ističe da nije sporno da su tužitelj i pravni prednik tuženika 9.5.2006. sklopili Ugovor o kreditu, na razdoblje od 84 mjeseca u iznosu od 14.732,00 CHF, da je nesporno i da je temeljem odredbe članka 2.1. Ugovora kamatna stopa promjenjiva, sukladno odluci o kamatama i naknadama kreditora te da je na dan sklapanja Ugovora o kreditu ona iznosila 5,99 % godišnje, člankom 4. da je ugovorena valutna klauzula, kao i to da je člankom 8. uređen način otplate na način da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u CHF u kunskoj protuvrijednosti po kupovnom tečaju tuženika za devize važećem na dan dospijeća, da sve i kada bi presuda iz kolektivnog spora bila primjenjiva (a nije!), niti tada nema mjesta izravnoj i analognoj primjeni Presuda Visokog trgovačkog suda RH i automatskoj vezanosti ovog suda utvrđenjima iz Presuda Visokog trgovačkog suda donesenima u kolektivnoj parnici, već je sud dužan u svakom pojedinom slučaju ocijeniti sve relevantne okolnosti ugovornog odnosa. S obzirom na navedeno, tuženik opravdano tvrdi kako je tužba nepodobna za raspravljanje i ispitivanje, budući da ista ne sadrži određen tužbeni zahtjev te u kojoj se cjelokupna argumentacija temelji na, odnosno svi navodi dokazuju isključivo neprimjenjivim utvrđenjima iz Parnice Potrošač, da također, a u osvrtnu na navode tužitelja o vezanosti suda utvrđenjima iz Parnice Potrošač, čime se traži primjenjivanje odredbe članka 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/2014), članka 138.a Zakona o

zaštiti potrošača (NN 79/2007-56/2013) i članka 502.c Zakona o parničnom postupku (NN 53/1991-70/2019), tuženik smatra neophodnim istaknuti apsolutnu neosnovanost takvih tužiteljevih navoda kojima praktično poziva sud na nedopuštenu retroaktivnu primjenu propisa koji nije bio na snazi u vrijeme nastanka ugovornog odnosa koji je predmetom rubriciranog postupka. Naime, odredbe navedenih članaka stupile su na snagu znatno kasnije od sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu, da čak i kada bi (tada nevažeće) odredbe spomenutih članaka mogle biti primjenjive u ovom postupku (a ne mogu!) pozivanje na iste bilo bi moguće isključivo u odnosu na pravna, a ne i na činjenična utvrđenja, da je tužbeni zahtjev je postavljen na isplatu, a utemeljen na tvrdnji o ništetnosti odredaba Ugovora o kreditu kojima je ugovorena vezanost glavnice uz valutu CHF i promjenjivost kamatne stope jednostranom odlukom tuženika. Osnovanost zahtjeva tužitelj opravdava utvrđenjima iz Parnice Potrošač, a pored toga svoje tvrdnje nije potkrijepio niti jednim dokazom, da prilikom iznošenja tvrdnji o ništetnosti spornih odredbi Ugovora o kreditu tužitelj se uzgredno pozvao na odredbe materijalnog prava čiju primjenjivost na konkretan spor nije obrazložio, a kamoli dokazao, pri čemu tuženik smatra kako to nije niti mogao učiniti s obzirom na tužiteljevo evidentno zanemarivanje relevantnih činjeničnih okolnosti ovog ugovornog odnosa na koje se pravo ima primijeniti, da iz svega navedenog u točkama a. – d. jasno proizlazi da nema mjesta pozivanju na presudu u Parnici Potrošač, a osobito ne na ovako paušalan i neobrazložen način kako je to učinio tužitelj, bez da je ponudio makar i jedan argument na koji bi se tuženik mogao očitovati, odnosno na koji bi mogao odgovoriti u ovom odgovoru na tužbu. Tužitelj je Tužbom jednostavno konstatirao kako su odredbe Ugovora o kreditu kojima je utvrđena promjenjivost kamatne stope i vezanost glavnice uz valutu CHF ništetne, cjelokupnu argumentaciju utemeljio na neprimjenjivim rješenjima iz Parnice Potrošač te postavio tužbeni zahtjev koji u preostalom sadržaju Tužbe ne pronalazi potvrdu, a kamoli dokaz svoje osnovanosti. Tužitelj je dužan dokazati kako osnovu tako i visinu svog tužbenog zahtjeva. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti i to da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da jr da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiv te naposljetku, da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja), da Niti jedna od ove tri pretpostavke nije ispunjena, niti je tužitelj ponudio bilo koji dokaz kako bi potvrdio svoje navode, iako je teret dokaza na tužitelju. Tuženik smatra da niti jedna od gore navedenih pretpostavki nije ispunjena. Prema tome, osnova za stjecanje utuženih anuiteta nije otpala pa nema mjesta primjeni odredbe članka 1111. stavka 3. ZOO-a. Opreza radi, tuženik u odnosu na načelo savjesnosti i poštenja i nepostojanje neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana tuženik napominje da je iz samog pogleda na to na koji način se kamatna stopa mijenjala vidljivo da nema govora o neravnoteži između ugovornih strana niti nepoštenom postupanju tuženika u ugovornom odnosu njega i tužitelja. Obzirom da je načelo savjesnosti i poštenja, kao opće načelo obveznog prava, svoju afirmaciju doživjelo u sudskoj praksi, na ovom mjestu tuženik opet citira recentnu presudu Županijskog suda u Puli GŽ-2658/12 od 11. studenog 2013. godine. Isti stav podržao je i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi PŽ-2462/03. Slijedom toga, tuženik opravdano tvrdi da odredbe Ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi nisu protivne načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da nisu ni uzrokovale znatnu neravnotežu ugovornih strana. Što se tiče razumljivosti valutne klauzule, tuženik ukazuje da je tužitelj prethodno sklapanju Ugovora, kao savjesna ugovorna strana, sam bio dužan informirati se o valutnoj klauzuli i eventualnim posljedicama koje ona može imati po njegova prava i obaveze

iz Ugovora. VTS je presudom obuhvatio samo jednu fazu predugovornog stadija u kojem je pojedina banka komunicirala sa svim potencijalnim potrošačima, odnosno fazu reklamiranja i oglašavanja. Međutim, izreka presude kao relevantno navodi i vrijeme pregovora i vrijeme zaključenja, ali bez obrazloženja na kojim činjenicama se potonje temelji. Informacije koje je tuženik objavljivao u marketinške svrhe prije ili prilikom sklapanja ugovora (reklamni katalozi, oglasi u tiskanim medijima, radio i televizijsko oglašavanje), a koje nisu sadržane u ugovoru, ne mogu utjecati na jasnoću ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, već eventualno mogu za posljedicu imati mane volje. Za ocjenu je li osporavana valutna klauzula prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača bitno je odnos konkretnih ugovornih strana promatrati s razine nominalnih pozicija (vezanost valutne klauzule za tečaj CHF s jednakim rizikom promjene tečaja na štetu / u korist bilo koje od dvije ugovorne strane), a ne naknadno povećanih obveza jedne strane (ovdje tužitelja - potrošača) uslijed nepredvidivih i naglih promjena tečaja CHF. Nepobitna je činjenica da je tuženik, kao i sam tužitelj, bio izložen riziku valutne klauzule, odnosno svim posljedicama promjene tečaja CHF. Okolnost da je kretanje tečaja dovelo do promjene visine obveza na jednoj ugovornoj strani nikako ne može predstavljati razlog ništavosti takve odredbe, već okolnost koja hipotetski može dovesti do primjene drugih pravnih instituta, ako su ispunjene sve zakonske pretpostavke (npr. *clausula rebus sic stantibus*). Slijedom navedenog, pretpostavka neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja nije ispunjena u ovom slučaju. Uz navedeno, tuženik napominje da u vrijeme sklapanja osporavanih ugovora o kreditu nije postojao niti jedan zakonski ili podzakonski propis koji bi od tuženika zahtijevao određeni način postupanja pri sklapanju ugovora o kreditu, odnosno nisu postojali pravni okviri u kojima bi tuženik morao djelovati na području informiranja potrošača prije i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu. Tuženik na kraju osobito naglašava ono što je već nekoliko puta naveo kroz ovaj odgovor na tužbu, a to je da tužitelj – na kojem je teret dokazivanja osnovanosti njegovog tužbenog zahtjeva – nije ponudio niti jedan dokaz kojim bi dokazao bilo koju od pretpostavki potrebnih za utvrđenje ugovorne odredbe ništetnom sukladno ZOO-u pa drži da je tužbu potrebno odbiti kao neosnovanu bez raspravljanja o visini tužbenog zahtjeva. Tužitelj mora ponuditi obrazloženja zašto bi utužene odredbe bile ništetne, a u protivnom se tužba mora odbiti. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, tuženik ističe da, iako osporava osnovu tužbenog zahtjeva i iako nije suglasan s metodom izračunavanja visine tužbenog zahtjeva, samu visinu tužbenog zahtjeva tuženik ne osporava. Slijedom navedenog, iz razloga procesne ekonomičnosti i efikasnosti, u predmetnom postupku je nesvrhsishodno izvođenje dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem. Razlog zbog kojeg tuženik nije suglasan s metodom izračunavanja visine tužbenog zahtjeva je sljedeći. Naime, tužitelj potražuje razliku između početno ugovoreni mjesečnih obroka i kasnije naplaćenih anuiteta. Međutim, sama činjenica eventualne ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, nipošto ne znači da bi se trebala primijeniti fiksna kamatna stopa tijekom cijelog razdoblja otplate kredita. Dapače, da je tužitelj htio ugovoriti fiksnu kamatnu stopu, to bi učinio već prilikom sklapanja Ugovora. Slijedeći logiku tužitelja, ukoliko bi ovaj sud zaključio da su utužene odredbe Ugovora o kreditu bez pravnog učinka, nastaje pravna praznina unutar samog ugovora, s obzirom da u Ugovoru uopće ne bi bilo određeno na koji način se kamatna stopa mijenja. Upravo stoga ne bi bilo mjesta tužiteljevoj tvrdnji da ima pravo na razliku između početnog anuiteta i naplaćenih anuiteta. Bez obzira na navedeno, tuženik ne prigovara visini istaknutog tužbenog zahtjeva i, posljedično, smatra da nema mjesta provođenju financijsko-knjigovodstvenog vještačenja. Tuženik

u skladu s prethodnim navodima predlaže naslovnom sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obveže tužitelja da naknadi tuženiku troškove parničnog postupka.

3. Podneskom od 20. ožujka 2023. tužiteljica uređuje tužbeni zahtjev sukladno odredbama Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj.

4. Rješenjem ovoga suda poslovni broj P-1864/2021-10 od 26. listopada 2023. utvrđen je prekid postupka jer je tuženica Nova hrvatska banka d.d. brisanjem iz sudskog registra prestala postojati kao pravna osoba, te je istim rješenjem pozvana Hrvatska poštanska banka d.d. na preuzimanje postupka. Podneskom od 31. listopada 2023. tužiteljica uređuje tužbu glede oznake naziva tuženika na način da označava pravnog sljednika Nove hrvatske banke d.d.- Hrvatsku poštansku banku d.d. Slijedom navedenog rješenjem ovoga suda od 11. ožujka 2026. poslovni broj P- 1864/2021-17 nastavljen je postupak u ovoj pravnoj stvari.

5. Sud je izveo dokaze uvidom u isprave priložene spisu i to: u povijesni izvadak iz sudskog registra (l.s.8-53, u Ugovor o kreditu broj 350124 (l.s. 54-58), Otplatnu tablicu po kreditu (l.s. 60-62), prometnu karticu po kreditu (l.s .63-71), nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za financije, bankarstvo i računovodstvo Petra Bajla, dipl.oec (l.s. 72-80), te je izveden dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke.

6. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

7. Predmet spora je zahtjev tužiteljice da joj tuženica isplati iznos od 318,27 eura / 2.398,04 kuna, zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama s naslova vraćanja onog dijela novčane tražbine kojeg je po Ugovoru o namjenskom kreditu, koji je sklopljen među strankama isplatio tuženoj u razdoblju od svibnja 2006. do svibnja 2013. na temelju nepoštene ugovorne odredbe u pogledu jednostrane i netransparentne promjenjivosti redovne stope ugovorne kamate, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, te zahtjev tužiteljice da joj tuženica isplati iznos od 2.65,44 EUR s naslova vraćanja onog dijela novčane tražbine kojeg je po Ugovoru o namjenskom kreditu, koji je sklopljen među strankama isplatila tuženoj u razdoblju od svibnja 2006.. do svibnja 2013. na temelju nepoštene ugovorne odredbe kojom je glavnica iz ugovora o kreditu vezana za valutu švicarski franak (dalje u tekstu: valutna klauzula), o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo

8. Među strankama nije sporno da su 9. svibnja 2006. zaključili Ugovor o kreditu kojim Ugovorom je tužena kao kreditor odobrila tužitelju kao korisniku kredita kredit iznosu od 14.732,00 CHF s rokom otplate od 84 mjeseci u 84 jednakih mjesečnih anuiteta. Nije sporno da je čl.1 Ugovora utvrđen iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti 14.732,00 CHF po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja, da je čl.8. Ugovora utvrđeno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF, važećem na dan dospijeca, da je čl. 2. Ugovora utvrđena kamatna stopa 5,99 % godišnje, s time da je ista promjenjiva, te kako se promjena kamatne stope vrši izmjenama i dopunama Odluke o kamatama banke na čiju primjenu korisnik pristao.

9. Između stranaka također nije sporno da se tijekom trajanja navedenog ugovornog odnosa Odlukama tužene o kamatnim stopama početno ugovorena kamatna stopa mijenjala/povisivala, te da su se anuiteti povećavali.

10. Među strankama je sporna isplata preplaćenih iznosa zbog rasta valute CHF, jesu li ispunjeni uvjeti za utvrđenje ništetnosti Odluka tuženika kojim je mijenjana ugovorna stopa slijedom čega bi tužitelju pripala pravo na potraživanje pretplaćene kamate, odnosno prijeporno je da li je tužitelju trebalo naplaćivati kamatu samo prema početnoj kamatnoj stopi, te je sporno da li je došlo do zastare potraživanja predmetnih iznosa obzirom na istaknuti prigovor zastare od strane tuženika.

11. Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. potvrđena je navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u dijelu kojim se utvrđuje da je između ostalih i tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 1. srpnja 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe o ugovorima o potrošačkom kreditiranju – Ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima.

12. Odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2221/18 od 3. rujna 2019. odbijena je kao neosnovana revizija 1-8 tuženih banaka i potvrđena odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 u dijelu u koje je utvrđeno da su iste povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditu koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora banke kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Jednako tako u odluci istog suda broj Rev-249/14 od 9. travnja 2015. utvrđeno je da su povrijeđeni kolektivni interesi i prava korisnika kredita, na način da je ugovorena kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva, u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorne kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača.

13. Citirane presude donesene su na temelju odredbe čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09., 78/12., 58/13. i 41/14.), a temeljem odredbe čl. 138.a. istog zakonskog propisa odluka kojom sud prihvaća takav tužbeni zahtjev povodom kolektivne tužbe za zaštitu potrošača obvezuje sve ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

14. U odnosu na prigovor zastare istaknut po tuženiku isti neosnovan u dijelu koji se odnosi točku 1. tužbenog zahtjeva, obzirom da je odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. pravomoćno odlučeno da je odredba o valutnoj klauzuli ništetna. Stoga se primjenjuje novi zastarni rok od 5 godina počevši od 15. lipnja 2018. do 15. lipnja 2023. Kako je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena sudu 4. listopada 2021., ista je podnesena unutar općeg zastarnog roka od 5 godina iz odredbe čl. 225. ZOO-a, u odnosu na primijenjenu valutnu klauzulu. Međutim, prigovor zastare istaknut po tuženiku je osnovan u odnosu na točku 2. tužbenog zahtjeva obzirom da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u

povodu tužbe za zaštitu kolektivnih prava i interesa (Revt – 249/14), a to je 13. lipnja 2014. Dakle, kako je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena 4. listopada 2021., a tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača 4. travnja 2012., te kako je presuda pred Visokim trgovačkim sudom RH donesena 13. lipnja 2014., a zastarni rok predmetne tražbine prema odredbi čl. 225. ZOO iznosi 5 godina, to se ima smatrati da je predmetna tužba podnesena izvan navedenog zastarnog roka, što istaknuti prigovor zastare čini osnovanim.

15. Slijedom navedenog sud je raspravljanje u ovoj pravnoj stvari ograničio na tužbeni zahtjev pod točkom 1. koji se odnosi na isplatu preplaćenih iznosa zbog rasta valute CHF (valutna klauzula).

16. U navedenom kolektivnom sporu odlučeno je i o nepoštenosti odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, jer je ocijenjeno da su tužene banke, među kojima i prednik tuženice, imale saznanje o izglednoj budućoj promjeni u tečaju švicarskog franka prema kuni na štetu potrošača, a unatoč tome su ih poticali na sklapanje ugovora u kreditima s valutnom klauzulom u CHF. Iz obrazloženja pravomoćne odluke u tome sporu proizlazi da na temelju dostupnih informacija potrošači nisu mogli razumjeti niti predvidjeti ekonomske posljedice koje za njih proizlaze iz predloženih ugovornih odredaba, kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak, informirano se odlučiti sklapanju ili nesklapanju ugovora s takvim odredbama. Smatra se da se o pojedinoj odredbi pojedinačno pregovaralo ako je potrošaču omogućeno da prihvati određenu odredbu ili ne, pa se onda smatra da je postojala mogućnost potrošača da utječe na sadržaj ugovora.

17. Prema ocjeni ovog suda, tužitelj je u vrijeme sklapanje predmetnog ugovora o kreditu imao status potrošača i stoga se isti može pozvati na utvrđenja iz presude u kolektivnom sporu.

18. Naime, prema odredbi čl. 3. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03, dalje u tekstu: ZPP/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Pritom valja reći kako su nacionalni sudovi država članica Europske unije dužni tumačiti nacionalno zakonodavstvo u skladu s pravom Europske unije, i za sve nacionalne sudove država članica, obvezujućom sudskom praksom Suda Europske unije.

19. U konkretnom slučaju iz iskaza tužiteljice a čiji iskaz je sud prihvatio, kao i odredbi samog ugovora u kojem je navedena namjena kredita – kupnja novog osobnog automobila, jasno proizlazi da je isti u trenutku sklapanja prijemnog ugovora imao status potrošača, stoga je prigovor tuženice da tužiteljica nije dokazala status potrošača ovaj sud nalazi da nije osnovan jer iz samog ugovora o kreditu i iskaza tužitelja čiji je iskaz prihvatio ovaj sud, utvrđeno je da tužiteljica ima status potrošača jer je kao fizička osoba sklopila pravni posao radi realizacije nenamjenskog kredita-kupovine stana, u svrhu koje nisu namijenjene obrtničkoj ili poduzetničkoj djelatnosti. Točno jest da je teret dokazivanja na tužitelju da se radi o potrošačkom ugovoru temeljem kojeg korisnik kredita ima svojstvo potrošača a što je tužitelj u ovom postupku i dokazao, a tuženik ukoliko tvrdi suprotno treba to i dokazati u smislu odredbe članka 219. stavka 1. ZPP ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08., 96/08. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 123/08.-ispr., 57/11., 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. ,155/23. i 146/25 dalje ZPP.)

20. Nadalje, ovaj sud zaključuje da je odredba ugovora kojom je ugovorena valutna klauzula u CHF nepoštena što je čini ništetnom. Ovo stoga što je u konkretnom

slučaju ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije tužitelja kao potrošača u cijelosti informirala o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a kako to proizlazi i iz iskaza tužitelja kojem ovaj sud u cijelosti poklanja vjeru nalazeći iskaz uvjerljivim, istinitim i životnim. Kako vezanost glavnice uz određenu valutu ovisi isključivo o volji jedne ugovorne strane, ovdje tuženice, to isto suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, u konkretnom slučaju na štetu tužitelja, kao ugovorne strane, čime je postupljeno suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03, dalje ZZP), slijedom čega je odredba o valutnoj klauzuli iz predmetnog ugovora ništeta.

21. Stoga, u predmetnom slučaju analizom prijedornog ugovora ovaj sud je zaključio da je isti unaprijed formuliran od strane tužene i da tužitelj nije imao utjecaja na njegov sadržaj. Također, sud nalazi utvrđenim da tuženik nije na transparentan način informirao potrošača da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na rizik u valutnoj klauzuli i EUR i kod ove odredbe vrijedi presumpcija da se o njoj nije pregovaralo. Smatra se da se o pojedinoj odredbi pojedinačno pregovaralo ako je potrošaču omogućeno da intervenira u unaprijed formulirani ugovor, a on to ne prihvati ili ako je potrošaču omogućeno da prihvati određenu odredbu ili ne, pa se onda smatra da je postojala mogućnost potrošača da utječe na sadržaj ugovora.

22. Ovdje valja reći da je sukob u kolektivnom sporu donesenih odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14 i Rev-2221/18 o ništetnosti ugovornih uglavaka o kamatnom i tečajnom riziku tako da su banke mijenjale ugovornu (redovnu) kamatu i visinu tečaja CHF jednostranom odlukom banke samim obavješćivanjem o promjeni o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, kao što je to ovdje slučaj, te Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-2521/2015, U-III-2922/18 i U-III-4150/19 od 3. veljače 2021. da je ovakav način ugovaranja promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u ugovorima o kreditu kojeg su banke, pa tako i tuženik sklapale s potrošačima, nisu bile uočljive ni jasne niti razumljive, zbog čega je došlo do neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih stranaka nedvojbeno na štetu potrošača, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava uz ostalo i načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i zabrani zlouporabe prava i da se radilo o nepoštenim odredbama, zbog čega su takve odredbe ugovora o kreditima bile ništete.

23 U konkretnom slučaju nije dvojbeno da su odredbe koje su se odnosile na ugovorenu valutnu klauzulu bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od banke, o kojim odredbama se sa potrošačem nije pojedinačno pregovaralo, niti je potrošač imao utjecaj na njihov sadržaj, a o kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja potrošaču nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme zaključenja ugovora zbog čega iste uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zabrane zlouporabe prava.

24. Na okolnost visine iznosa koji je tuženica dužna platiti tužiteljici izvršen je uvid u nalaz i mišljenje vještaka financijske struke Petra Bajla.

25. Iz nalaza i mišljenja vještaka Petra Bajla utvrđeno je da je prema izračunu banka više obračunala iznose anuiteta i to u ukupnom iznosu od 1.501,19 eura / 11.310,72 kuna, uslijed povećanja tečaja za CHF u odnosu na početni tečaj u razdoblju od svibnja 2006. do svibnja 2013.

26. Tuženik nije imao prigovora na visinu postavljenog tužbenog zahtjeva, te smatra da nema mjesta provođenju financijsko-knjigovodstvenog vještačenja. Dakle, u odnosu na priloženo financijsko vještačenje kao takvo tuženik nema prigovora, već ističe prigovore pravne prirode o kojima odlučuje sud. Slijedom navedenog sud je prihvatio priloženi nalaz i mišljenje vještaka financijske struke kao stručan i objektivan.

27. Naime, odredbom čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/11, 114/22, 156/22, 155/23 dalje: ZOO) propisano je da u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje, s tim da prema stavku 2. istoga članka ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora, ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

28. Dakle, nepoštena odredba u cijelosti ne obvezuje potrošača i to od trenutka sklapanja ugovora na temelju samog zakona. Potrošač se dovodi u položaj koji je imao pri sklapanju ugovora, kao da nije bilo nepoštenih odredbi, jer je cilj zaštite koja se pruža uspostaviti pravičnu ravnotežu između prava i obveza stranaka, te održati ugovor na snazi. Potrošaču nadalje pripada pravo i na naknadu svih iznosa koje je platio trgovcu na temelju nepoštenih odredbi.

29. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednosti postignute koristi.

30. Slijedom navedenog, a s obzirom da je odredba o valutnoj klauzuli i nišetna i nepoštena, primijenivši opisana pravna shvaćanja i izložene zakonske odredbe na činjenična utvrđenja iz postupka, sud je prihvatio tužbeni zahtjev i odlučio kao pod točkom I. izreke presude

31. Na dosuđeni iznos od 1.501,19 eura / 11.310,72 kuna, EUR, tužiteljici su dosuđene zatezne kamate na svaki pojedinačni iznos od dospijeca tj. od plaćanja pa do isplate, a koja kamata pripada u skladu sa člankom 1115. stavak 2. ZOO-a odnosno od kada je tuženik kao nepošten stjecatelj dužan zateznu kamatu platiti od dana stjecanja tj. dana isplate anuiteta.

32. Neosnovan je i istaknuti prigovor mjesne nenadležnosti. Vrhovni sud Republike Hrvatske na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske koji je održan 5. studenog 2020. zauzeo je pravni stav da je prorogacijska klauzula (o mjesnoj nadležnosti) u korist registriranog sjedišta banke o kojoj se nije posebno pregovaralo nišetna ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača imajući u vidu vrijednost predmeta spora, udaljenost između prebivališta tužitelja (potrošača) i sjedišta tuženika (banke), mogućnost dolaska na sud (u mjeri da taj trošak i način dolaska stranku odvraća od bilo kakvog prigovora ili pravnog lijeka ili tužbe), opće imovno stanje potrošača, te ostale relevantne okolnosti koje predstavljaju *questio facti* (izvod iz zapisnika Su IV- 308/2020 od 5. studenog 2020. objavljen je na službenoj internet stranici Vrhovnog suda RH).

33. U predmetnom slučaju ugovaranje nadležnosti suda u mjestu sjedišta kreditora ništetna je ugovorna odredba o kojoj se nije posebno pregovaralo, suprotna je s načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača-tužitelja (čl. 81., 82. alineja 19., 83. i 87. ZZP/03; kao i čl. 49. i 50. alineja 19. te čl. 51. i 55. ZZP/14). Ugovorena nadležnost suda u mjestu u kojemu nije prebivalište potrošača, na što tužiteljica nije mogla utjecati, tužiteljici je otežala pravo na ostvarivanje njegovih prava iz ugovora pred sudom slijedom čega je evidentno postojanje neravnoteže u stranačkim pravima i obvezama. Naime, prebivalište tužiteljice je u Zadru, Antuna Barca 7a, dok je sjedište kreditora u Zagrebu dakle na udaljenosti od cca 300 km od mjesta prebivališta tužiteljice.

34. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, a skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23. dalje Tarifa) za tužitelja i to trošak sastava tužbe prema Tbr. 7. toč. 1.- 200,00 EUR, sastav podneska od 11. listopada 2021. prema Tbr. 8. toč. 1. – 200,00 EUR, sastav podneska od 20.ožujka 2023. prema Tbr. 8. toč. 1. – 200,00 EUR, pristup na ročište od 31.siječnja 2023. Tbr. 9. toč. 1. – 200,00 EUR, , sastav podneska od 31.listopada 2023. prema Tbr. 8. toč. 1. – 200,00 EUR, pristup na ročište od 15.svibnja 2026., prema Tbr. 9. toč. 1. – 200,00 EUR, pristup na ročište od 29. svibnja 2026. prema Tbr. 9. toč. 1. – 200,00 EUR, pristup na ročište od 1. srpnja 2026. prema Tbr. 9. toč. 1. – 200,00 EUR, uvećano za zatraženi i pripadajući PDV 25 %, uvećano za trošak financijskog vještačenja od 3.svibnja 2019. 199,08 EUR, trošak sudske pristojbe na tužbu 33,18 EUR, trošak sudske pristojbe za presudu što sveukupno iznosi 2.265,44 EUR.

35. Obzirom da tužiteljica nije uspjela u sporu u odnosu na neznatan dio tužbenog zahtjeva, to je zahtjev za naknadom troškova parničnog postupka u cijelosti osnovan te je donesena odluka kao u točki III. izreke ove presude.

Zadar, 24. srpnja 2026.

Viša sudska savjetnica

Dora Papić

S u d a c

Marko Baraka

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dozvoljena je žalbu u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi ovom sudu putem sustava e-komunikacija, odnosno u tri primjerka ako podnositelj žalbe nije obveznik korištenja e-komunikacije sukladno članku 106.a ZPP-a. O žalbi odlučuje županijski sud.

Dna:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženici po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088a-e9f2b**

Kontrolni broj: **06b0b-f4751-f2ffa**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.